

Herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog

Barbara Vos

Inleiding

Mondelinge geschiedenis of ‘oral history’ kan sinds de jaren vijftig van de vorige eeuw op een groeiende belangstelling rekenen. Deze historische onderzoeksmethode van het ondervragen van getuigen, die een historische gebeurtenis hebben meegemaakt, werd voornamelijk toegepast kort na de Tweede Wereldoorlog, gesteund door de ontwikkeling van nieuwe media, zoals de geluidsband en de film.

Veel anekdotes, verhalen en gebeurtenissen werden een aanzienlijke tijd mondeling overgeleverd voor ze op schrift werden gesteld. Niettemin is op deze manier erg veel verloren gegaan. De kennis van de geschiedenis die we heden ten dage bezitten, is immers slechts een selectie van feiten, gepercipieerd en verzameld door individuen, door de eeuwen heen. Het is een keuze van feiten, terwijl andere gebeurtenissen in de vergetelheid raken. Daarom kunnen we alleen maar pleiten voor het optekenen van onze eigen geschiedenissen. Niet alleen de grote wapenfeiten en politieke aangelegenheden zijn van belang. We kiezen voor de geschiedenis van de gewone mens, de sociale invalshoek, de ‘petit histoire’. Later zal wat nu vanzelfsprekend is, immers niet meer zo evident en begrijpelijk lijken.

Ook wij zagen het belang in van de mondelinge geschiedenis. We gingen op zoek naar de verhalen die onze grootouders ons konden vertellen over een wereld die voor ons nu bijna onbereikbaar en onherkenbaar is geworden. In VM&D bieden we u een terugblik op het verleden van de gewone mens in de jaren veertig en vijftig van de twintigste eeuw (1). In dit artikel gaan we terug naar de oorlogsjaren en vragen ons af hoe de gewone mens toen leefde... (2)

Herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog

Ginette Vanbutsele werd geboren in Ronse op 11 mei in 1936. Ze woonde met haar ouders en haar oudere broer in een rijhuisje nabij de stadskern. Ze was vier jaar toen Duitsland België binnenviel. Ronse werd 1567 dagen bezet. De stad werd op 21 mei 1940, op de twaalfde dag na het uitbreken van de oorlog, onder de voet gelopen. Ronse werd bevrijd op 3 september 1944.

Jacques De Baere werd geboren in Ruien op 8 november 1937. Hij was drie jaar



Peuter Ginette met moeder



Jacques als peuter

toen W.O.II uitbrak. Ruien ligt ongeveer acht kilometer van Ronse, in een beboste omgeving.

In 1959 huwden Ginette en Jacques en bleven in Ronse wonen. Zij vertellen hun verhaal. Hun namen worden met hun toestemming voluit weergegeven, terwijl de namen van andere betrokken personen, behalve familieleden, afgekort worden door initialen.

Het uitbreken van W.O.II

Ginette Vanbutsele: De oorlog brak uit op 10 mei 1940 in België. Het was heel mooi weer buiten. De dag nadien zou het mijn verjaardag zijn. Ik zat op de trap bij mijn moeder. Opeens liepen de mensen de straat op en riepen dat de oorlog was uitgebroken. De vliegtuigen vlogen over. Alles veranderde. Sommige straten veranderden van naam. Bijvoorbeeld de Georges Desmetstraat werd de Gezusters Lovelingstraat.

Mijn vader luisterde naar de clandestiene radio, de BBC. We moesten alles afsluiten, er mocht 's avonds geen licht meer naar buiten schijnen, zodat we niet te zien waren voor de vliegtuigen. We plakten alles af met papier en gordijnen. Als het avond werd, was er de avondklok en passeerde er een patrouille. Waar ze licht zagen, gingen ze aanbellen. Het was al 'ferm' oorlog toen de mensen de geheime radiozendingen probeerden te ontvangen.

Dat was altijd op een speciaal uur, ik denk rond acht uur 's avonds. En dat begon altijd met een muziekje. Mijn vader wilde er altijd naar luisteren, hij zat met zijn oor tegen de radio gedrukt en we moesten muisstil zijn. Ze gaven gecodeerde berichten door. Ik herinner me er één: "Jantje heeft zijn hoed vol pruimen. Ik herhaal: Jantje heeft zijn hoed vol pruimen." En een ander: "René is in de stad." Wat ze betekenden, heb ik nooit geweten. Ik ben de naam van die man nooit vergeten: Jan Moedwil. Op het einde van de geheime boodschappen zei hij: "We zullen ze hebben, die moffen."

De redactie: Op 28 september 1940 werd Radio België - Radio Belgique opgericht in Londen. Dit stond volledig onder controle van de BBC. De voor- naamste functie was propaganda voor het Belgische volk. Victor de Laveleye (in het Frans) en Fernand Geersens (in het Nederlands), onder het pseudoniem van Jan Moedwil, voerden het woord. Victor de Laveleye sloot steeds af met "On les aura, les boches!". Ferdinand Geersens deed dit met "Wij doen ons best, zonder er op te boffen, toch krijgen we ze wel, de moffen!"(3).

Collaboratie en verzet

Ginette Vanbutsele: Er waren zeker collaborateurs in Ronse, net zoals er 'witten' waren. M.D., een zwarte, liep helemaal in het zwart gekleed door onze straat. We noemden hem één van de 'zwartindies' (zwarthemden, nvdr). We weten niet of hij echt iemand verklikt heeft. We vermoedden dat hij bij de 'commandatuur' van de Duitsers werkte. In Flobecq, Ellezelles en Wodecq zaten veel 'witten'. In de tunnel van Ronse op Louise-Marie saboteerde het verzet de treinsporen, om de Duitsers met hun aanvoer van materiaal tegen te houden.

De redactie: Verschillende verzetsacties kwamen in de krant. Bijvoorbeeld wanneer telefoonlijnen werden doorgesneden, wanneer verzetslieden een Duits vliegtuig in brand trachtten te steken of wanneer een Duitse soldaat in een café in Flobecq werd aangevallen (4).

Ginette Vanbutsele: Nadat de oorlog afgelopen was, ging het verzet vrouwen die hadden meegeheuld met de bezetter, arresteren. Ze werden in op het balkon van de veldgendarmerie, op het Rooseveltplein, gezet. Ik herinner me een vrouw die op het balkon stond, met partizanen aan weerszijden. De mensen stonden van op straat naar boven te kijken. Demonstratief toonde men een schaar aan het volk. Haar haren werden afgeknipt en daarna gingen ze er met de 'tondeuse' over. Het volk riep, want ja, ze had met den Duitser meegedaan. Ook onze oorlogsburgemeester, Leo Vindevogel, werd gearresteerd omdat hij zou gecollaboreerd hebben met de bezetter.

De redactie: Na de bevrijding van Ronse werd Leo Vindevogel gearresteerd. Hij wilde niet vluchten en hield zijn onschuld vol. Hij verloor echter zijn proces en werd veroordeeld tot levenslang. Hij ging in beroep. Er werden geen verzachtende omstandigheden aanvaard en hij werd schuldig bevonden aan verklikking, kwaad opzet en een lange lijst van andere beschuldigingen. De strafbepaling luidde: terdoodveroordeling met de kogel. Een gratieverzoek veranderde er niets aan. Op 25 september 1945 werd hij geëxecuteerd in Gent (5). De dag van vandaag wordt zijn zaak door sommigen vergeleken met deze van Irma Laplasse (6).

Jacques Debaere: Mijn vader was een oud-strijder van '14-'18. Hij heeft vier jaar aan de IJzer gezeten. Hij zou één keer V1-bommen, die in het bos lagen, gesaboteerd hebben tijdens de Tweede Wereldoorlog. Maar de Duitsers hebben alles hersteld. We hebben pas op zijn begrafenis gehoord dat hij dit had gedaan. Hij had een grondige hekel aan de Duitsers.



Leopold

Mijn broer en mijn kozijn waren weggelopen om niet te moeten gaan werken voor de Duitsers. Ze gingen zich toen 's nachts gaan verstoppen in de paardenstallen van het kasteel Calmont. Mijn kozijn was uit Den Haan gevlucht om zich op het platteland van Ruiien te kunnen verstoppen. We hadden ook nog een oom, Alex Père, die adjudant was in het Belgische leger en die bij ons verbleef. Hij stond waarschijnlijk in het geheim schriftelijk in contact met de geallieerden. We hebben nooit precies geweten wat hij deed. Hij is gestorven wanneer hij terug thuis was in Sint-Michiels in Brugge, omdat alle ruiten uitgesmeten waren. Hij wilde de ruiten herstellen met planken, want glas was niet te verkrijgen. Toen vlogen de geallieerden over en ze hebben zich 'getrompeerd' en een bom op het huis gegooid. Ze hebben hem dood onder zijn trap gevonden.



Toen is onze vader met de 'velo' naar Brugge gereden.

Het dagelijkse leven

Ginette Vanbutsele: Na de oorlog was er natuurlijk geen werk, maar sommigen mochten werken voor de geallieerden. Sommigen werkten in de legerbakkerijen. In het station van Ronse was er een depôt voor de kleren van de soldaten, in het Sancta Maria (school, nvdr) werden de gekwetsten verzorgd. Daar was de 'infirmierie' van de soldaten; een rood kruis op de dakpannen was aangebracht om bombardementen te voorkomen. Een oom van mij werkte als tolk bij de geallieerden. Zo geraakte mijn vader ook aan werk. Hij werkte in het kledingdepôt in het station. Mijn moeder werkte als naaister voor een confectieatelier, maar ze werkte thuis. Dankzij haar werk was ze bevoordeeld om aan speelgoed te geraken via de connecties van haar bazen. We kregen alleen speelgoed met Sinterklaas. Ik kreeg toen bijvoorbeeld 'casserollekes'. Want tijdens de oorlog kon je geen speelgoed krijgen.

Jacques Debaere: Ik speelde met soldaatjes en knikkers. Ik heb één keer een houten camion gekregen met een witte ster erop. Dat was Amerikaans. Mijn moeder had dat in een speelgoedwinkel in Berchem gekocht.

Ginette Vanbutsele: Gelukkig had mijn moeder vóór de oorlog nog een kleine reserve aangelegd van belangrijke producten: chocolade, rijst, koffie. We hadden ook een oude valies, waarin ingeblikte sardienen waren opgeslagen. Wanneer



Jacques met
neefje



Ginette en
broer



het Sinterklaas was, kregen mijn broer en ik dan een stuk chocolade dat gekocht was vóór de oorlog.

We gingen in de maand augustus 'ousten'; nadat de machine het koren had geoogst, gingen wij de achtergebleven korenaren oprapen. We gingen daar toen mee naar de molen en we hadden toen een zakje bloem om wit brood te maken. Het brood in de bakkerij was nauwelijks eetbaar. Ook wanneer de aardappelen van het veld werden gehaald, deden we hetzelfde.

Ik herinner me dat mijn vader tijdens de oorlog soms de hele dag op een boerderij in Etikhove werkte. Hij ging er met de fiets naartoe. Hij kreeg dan een stukje boter, karnemelk of enkele eitjes mee. Hij sukkelde wel eens in de gracht in het donker, want de straten waren absoluut niet verlicht.

Dankzij de komst van de Engelsen zijn we thee beginnen appreciëren. Thee met melk. Alles was gerantsoeneerd. We hadden zegels nodig voor vlees, brood, vis... Mijn moeder kon soms een 'pintje' melk krijgen bij de melkboer, op de zwarte markt. De melkboer had zijn stamcafé op de Place Malander. Hij was een echte 'witte'. Mijn moeder verstopte haar pannetje in haar tas en moest soms uren wachten tot de kust veilig was en het pannetje met melk gevuld werd. Ze moest daar natuurlijk ook voor betalen. Er waren ook rantsoenzegels voor kruideniersproducten en voor kolen. Dikwijls stonden de mensen tot op straat voor de winkel aan te schuiven. Zeker bij de viswinkel. We konden alleen haring krijgen. Soms waren de eetwaren op en moesten we twee dagen later terugkeren. In de winter mochten we eens om kleren gaan, winterhulp heette dat. We kregen een pak mee, er zat vanalles van kleren in. Het was niet zo veel.

Jacques Debaere: Wij hadden een varken thuis. We hielden dat in de buurt samen met een buurman. We moesten het verstoppen voor de Duitsers, of we waren het kwijt. Het kreeg de schillen van de aardappelen, gruis van het koren en het keukenafval om te eten. Toen het negentig of honderd kilo woog, slachtten we het.

Wij hadden alles wat nodig was van eten. Onze vader ging veel bij boeren gaan werken. Dat was niet betaald, maar hij kreeg eten mee naar huis. Hij ging bomen kappen en planken zagen. Wij hadden een stuk land dat we mochten gebruiken van de kasteelheer van Calmont. We zetten er koren en aardappelen op. Wij bakten ons brood zelf, want we hadden een oven. We hielden ook kippen en konijnen.

Ginette Vanbutsele: Wij hadden ook enkele konijnen. Een stuk of drie.

Jacques Debaere: En wij brandden zelf onze groene koffieboontjes. Het was

échte koffie, maar ik weet niet hoe we eraan geraakten. Waarschijnlijk van de zwarte markt.

Ginette Vanbutsele: Mijn moeder had nog koffie van vóór de oorlog, zoals ik al vertelde. Bij mijn vriendin gebruikten ze 'schokkeloen' (een graanproduct dat gebrand de smaak van koffie moest benaderen, nvdr).

Jacques Debaere: Wij hebben nooit veel moeten uitgeven tijdens de oorlog. Hout moesten we nooit kopen, want mijn vader was houthakker. We hebben zelfs nog



Ginette met knuffel

hout verkocht. Wij hadden ook altijd boter en verse melk.

Ginette Vanbutsele: Feestdagen bestonden niet tijdens de oorlog. Kerstdag werd wel gevierd, we bakten toen wafels, maar dat was alles. Verjaardagen werden ook niet echt gevierd. Één keer kreeg ik tijdens de oorlog op mijn verjaardag wel een flesje eau de cologne. Ik ging dat direct aan mijn vriendin in de straat tonen.

De kinderen werden in die tijd natuurlijk bang gemaakt. Zeker wanneer we de Duitsers in formatie op straat zagen marcheren. Ze zongen: 'Halli, hallo, halli'. Het was intimiderend. Één keer heb ik een Duitse soldaat zien slapen onder het afdak op een bank op de speelplaats. De kinderen waren natuurlijk allemaal bang. Tijdens de lessen werd er niet over de oorlog of over de bezetters gesproken.

Maar thuis ook niet. Iedereen was bang van elkaar. Zwijgen was de boodschap. Veel jongemannen verstopten zich, omdat men ze ging komen halen om voor de Duitsers te werken. Toch zijn er velen vrijwillig meegegaan.

Op school moesten de kinderen een doktersvisite passeren. We werden geselecteerd als we er flauw uitzagen. Na de school kregen die kinderen dan wat ze 'de lichte maaltijd' noemden. We moesten zelf onze boterham meebrengen en daar opeten. We kregen er nog iets bij: vijgen of paté of nog iets anders. Het was een rode paté die enorm goed smaakte, maar je wist niet of er vis of vlees in zat. Bruine soldatenkoeken kregen we ook soms. Heel soms kregen we een sinaasappel. Om tien uur tijdens de speeltijd, moesten we met onze kom soep halen. Af en toe moesten we ook eens twee of drie frank meebrengen.

Tijdens de schooluren was er dikwijls bomalarm. Onze school lag in de Zuidstraat. Als de sirene ging, moest iedereen naar de 'abris' aan de overkant van de straat. Lokaal de Patria heette die schuilkelder. Er waren twee soorten sirenes. Het signaal dat het bomalarm aankondigde was anders dan hetgeen dat het alarm afkondigde. Zo wisten we wanneer we mochten terugkeren. De meeste mensen hadden een kelder en sommige mensen maakten nog een 'abris' in hun tuin. En er waren ook openbare plaatsen die als 'abris' dienden. Er is één bombardement geweest [in Ronse] waarbij enkele mensen zijn omgekomen. Dat was op de Steenweg van Elzele (Elzeelse Steenweg, nvdr). Daar verongelukte een vader, maar zijn zoontje, D.M., overleefde. Bij datzelfde bombardement viel ook een bom op een huis in de Bredestraat. De bewoonster was waarschijnlijk onder haar trap gaan schuilen, want daar hebben ze haar teruggevonden. Ze had haar pas gekochte hesp van op de zwarte markt, bij zich.

Één keer was ik van school op weg naar het ziekenhuis om mijn moeder te bezoeken. Toen wist ik niet waarvoor, enkel dat ze niet goed was. Nu vermoed ik dat 'alles werd uitgepakt' (sterilisatie, nvdr). Onderweg hoorde ik opeens de sirene. Ik kon nergens heen. Mijn grootouders woonden in de Bredestraat. Toen ik er passeerde, klopte ik op de deur en belde ik aan, maar niemand deed open, want iedereen zat al in de 'abris'. Ik liep alleen op straat en ik zag geen andere mogelijkheid dan door te lopen naar het ziekenhuis. Ik hoorde mensen naar mij roepen: "Schuil tegen de muur!". Toen ik het ziekenhuis bereikte, was alles dicht. Uiteindelijk kwam er toch een non openmaken. Ik heb toen een uitbrander gekregen.

Jacques Debaere: In Ruien was er eens een tank, waarin er conserven met eetwaren lagen, in de gracht gereden. Die tank was volledig verlaten. De mensen wilden die conserven gaan halen, maar wij mochten niet van onze vader.

Er waren maar twee huizen in onze straat met twee verdiepingen. De andere huizen waren laag en hadden maar één verdieping. In ons huis is in de top een

obus (projectiel, nvdr) terechtgekomen. Er zat een gat in de gevel. Onze 'abris' lag tussen twee huizen in. De schade in Kluisbergen viel nog mee in W.O.II. De schade tijdens W.O.I was erger.

Eén of twee nachten hebben er Duitsers bij ons overnacht. Mijn vader wilde ze toen allemaal doodschieten. Het was niet alleen bij ons dat ze bleven overnachten, het was in de hele buurt. Toen ze vertrokken namen ze matrassen en dekens van ons mee, want dat ging hen van pas komen. Ze lieten sigaren achter, maar mijn vader wilde ze niet oproken.

Ginette Vanbutsele: Alle mannen rookten toen nochtans.

Jacques Debaere: Wij plantten ook tabak. We zetten dat op het land, maar dat moest aangegeven worden bij de gemeente en we moesten daar een belasting op betalen. Je moest dan heel goed opletten bij wie je dat liet versnijden, of je was de helft kwijt. Er werd ook veel alcohol gestookt thuis. Mijn vader kocht er geen, want het was niet zuiver. Het zag er blauwachtig, 'petroleumachtig' uit.

Ginette Vanbutsele: Mijn ouders hadden dikwijls ruzie over die tabak. Mijn moeder wilde hem geen geld geven om tabak te kopen. Dus mijn vader zette enkele plantjes in de tuin.

De concentratiekampen

Ginette Vanbutsele: Tijdens de oorlog wisten wij niets van die kampen. Het was pas na de oorlog dat we dat te weten kwamen. De burgemeester vóór Vindevogel, Soudan, werd naar de kampen gestuurd. Hij is daarna wel teruggekeerd. De man die onze 'assurances' (brandverzekering, nvdr) regelde, A.D., werd ook opgepakt en later hoorden we dat hij in één van die kampen terechtgekomen was. Hij was waarschijnlijk omwille van politieke redenen opgepakt. Maar hij is teruggekeerd en heeft na de oorlog onze verzekering verder geregeld. In zijn bijzijn heb ik een foto gezien die de martelingen van de kampen toonde. Er stonden uitgemergelde mensen op. Ik herinner me dat A.D. de foto uit mijn handen trok en zei: "Gij moet dat niet zien." Wanneer zo'n gevangene naar huis kwam, dan werd zijn huis versierd met bloemen, takken van bomen en een spandoek met 'WELKOM' erop. Die mens kwam thuis in de kleren van ginder, zoals een soort pyjama, een vest en een broek met strepen erop. Zijn hoofd was kaalgeschoren en hij was graatmager. De hele buurt stond op straat.

Het einde van de oorlog

Jacques Debaere: Een Duitser moest op het einde van de oorlog de overgebleven V1-bommen vernietigen zodat de geallieerden er niets meer mee konden doen. Die soldaat is toen eerst weggelopen, het bos in, maar hij is toen teruggekeerd en heeft de opdracht toch uitgevoerd. Kilometers in het rond was er schade. Alle ruiten vlogen toen uit ons huis. Het kasteel Calmont was voor een groot deel vernietigd.

De redactie: Dicht bij het kasteel van Calmont werd een krijgsgevangenenkamp ingericht. De gewone Wehrmachtsoldaten werden gescheiden van de SS-ers. Die werden naar zwaardere gevangenkampen doorgestuurd (7).

Jacques Debaere: Na de bevrijding in '44 kwamen de Duitse krijgsgevangenen toe in Berchem. Van daar moesten ze vertrekken naar het triage-kamp op Kwaremont, in het Kluisbos. De mensen stonden op straat naar de gevangenen te kijken. Ik was toen zeven jaar. Er hebben veel SS-ers in dat kamp gezeten. Velen hebben zich daar uit schrik opgehangen. Er was ook een kerkhof voor Duitse soldaten op Kwaremont. Later is dat volledig uitgegraven geweest.

Na de oorlog werd het gevangenkamp van de geallieerden afgebroken. Elk jaar werd bij de organisatie van de jacht het wild opgejaagd. Je moest toen heel goed opletten dat je niet in de putten viel, waar vroeger de wc's van het kamp waren.

Na de oorlog zijn er enkele Duitse krijgsgevangenen gebleven en niet teruggekeerd naar Duitsland. Zij bleven dan werken op boerenhoven.

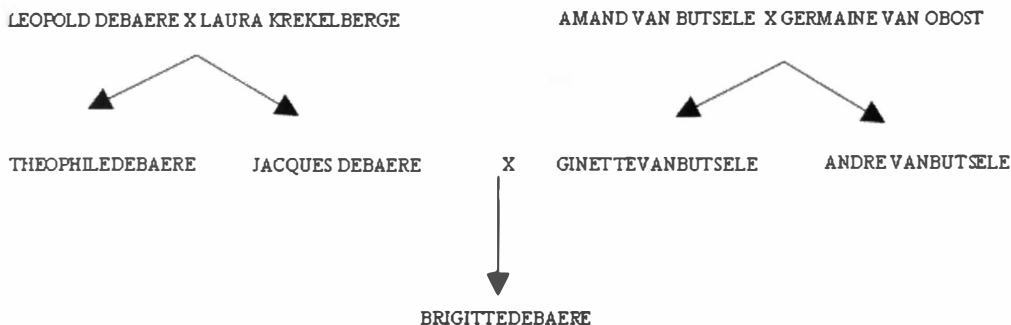
Ginette Vanbutsele: Ik was acht of negen jaar toen Ronse bevrijd werd (8). Ik herinner me dat de eerste bevrijder die ik zag, op een motor met een zijspan zat. Maar de Duitsers waren nog niet allemaal vertrokken. Sommige scherpschutters waren achtergebleven. Er was een vrouw die haar vlag te vroeg had uitgehangen en ze werd doodgeschoten door een achtergebleven schutter. Ook een kleine jongen van negen jaar, E.Z., is nog neergeschoten in de Abeelstraat door Duitsers 'en retraite'. Er hangt nu nog een plakkaat op de plaats waar hij gevallen is. Later kwam de rest van het bevrijdingsleger. De rest van het Duitse leger was toen vertrokken en ik ging met mijn ouders naar het centrum van de stad. Alle mensen stonden op straat, met vlaggetjes en de driekleur. Ze gooiden met bloemen naar de voorbijlopende geallieerden. Het bevrijdingsleger gooide stukken chocolade, 'sjiekletten' en sigaretten van het merk Players naar het volk. De kleine kinderen riepen: "Tommy, Tommy, des cigarettes pour papa!" Want zo noemden we de geallieerden. Ongeveer een week later werd er een 'bal populaire' gehouden in de stad in open lucht om de bevrijding te vieren. De lich-

ten mochten weer aan, de stad was weer verlicht, de huizen hingen vol met 'drapeaux'.

Eindnoten

- (1) We verwijzen hierbij naar het artikel van Sven Scheerens in VM&D.
- (2) We hebben ervoor gekozen zo dicht mogelijk aan te leunen bij het Ronsisch, het dialect waarin het interview is afgenomen en dat een typisch en authentiek karakter verleend aan de opgetekende getuigenissen.
- (3) <http://www.liberaalarchief.be/Moedwil2005.pdf>
- (4) Zie: 't Volk van Ronse en Oudenaarde, 6 juli, 17/24/augustus en 12 oktober 1940. Geciteerd in: DECONINCK, (N.). Le Renaisis pendant la seconde guerre mondiale. Vol. I, 1940-1943, p.139.
- (5) Voor verdere lectuur, zie: VERROKEN, (J.) en BAERT, (K.). Het proces Vindevogel. Davidsfonds/Leuven, 1994.
- (6) Irma Laplasse werd in 1945 in Brugge terechtgesteld wegens collaboratie. Historicus Karel van Isacker bestudeerde haar zaak en concludeerde dat zij onschuldig was. Zie hiervoor: VAN ISACKER, (K.). Irma Laplasse: haar gevangenisdagboek, de kritiek van haar strafdossier. Kapellen, Pelckmans, 1994.
- (7) HARVENGT, (L.) en VANDENHEEDE, (M.). Kluisbergen in oude foto's. Berchem, Alea Producties, 1992, p. 109.
- (8) Ronse werd bevrijd op zondag 3 september 1944.

Bijlage 1: Stamboom



Bijlage 2: Demografische gegevens

<i>Naam</i>	<i>Geboortedatum</i>	<i>Geboorteplaats</i>	<i>Beroep</i>	<i>Sterfdatum</i>
De Baere Leopold	19/12/1894	Anzegem	Houtbewerker (oud-strijder 14-'18)	21/05/1964
Krekelberge Laura	11/04/1896	Brugge	Huisvrouw	22/06/1951
De Baere Théophile	24/05/1920	Kwaremont	Textielarbeider	24/04/2005
De Baere Jacques	08/11/1937	Ruien	Lasser	-
Vanbutsele Armand	08/01/1898	Ronse	Textielarbeider (kamslager)	05/12/1974
Vanobost Germaine	06/09/1895	Ronse	Naaister	14/10/1973
Vanbutsele André	02/05/1928	Ronse	Bediende	29/10/1998
Vanbutsele Ginette	11/05/1936	Ronse	Naaister	-